

GENE DE İYİ...

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Perşembe, 20 Ekim 2016 06:42 -

Bir insan ömrünün en fırtınalı dönemi gençliğidir. Gençler, hata yapa yapa olgunlaşırlar. Gençliklerinde kabına sığmayan, bizim oranın deyimiyle “dokuz ormanı birden atlayan”lar, gün gelir yolcu eşeğinden uslu olurlar. 1964 yılında öğretmen okulunu bitirince Orta Anadolu’nun bir köyüne öğretmen olarak atandım. Köy ilk kez bir öğretmen görecekti. Köy öğretmenlerini bekleyen tehlikelerden biri, hele orada uzun süre kalırsa köylülere benzemektir. Güçlü bir kişiliğe sahip değilse ve büyük idealleri yoksa onlar gibi yaşamaya başlar. Kumar, içki, gibi köyde bulunan alışkanlıklar edinir. Okulda edindiği idealler varsa bunlar da toplumsal yapının duvarına çarpar ve çok geçmeden eriyip gider. Benim atandığım bu köyle ilgili çeşitli ideallerim vardı ve bunları gerçekleştirmede acele ediyordum. Fakat köylülerle çok sıkı fıkı oluyordum. 29 Nisan 1965 günü köyde bir düğün yapıldı. Kürt Memet’in kızını Etema’ya aldılar. Akşamki içkili, çalgılı düğün şölenine beni de davet ettiler. Masada bol içki vardı ve biraz da konukseverliklerinin ve öğretmene verdikleri değer sonucunda bardağımda rakıyı eksik etmiyorlardı. O zamana kadar içki kullanmamış değildim. Fakat bunu kararını bildiğimi söyleyemem. Çünkü hiç körkütük sarhoş olmamıştım. Fakat o gece geç vakitlere kadar süren şölende, farkında olmayarak biraz ileri gitmişim. Hele bir de ısrarlara dayanamayarak kalkıp oynamışsam! İki kişinin koluma girip beni kalmakta olduğum okulun lojmanına getirdiklerini, anahtarımı cebimden alıp yatağıma yatırdıklarını hatırlıyor gibiyim. Şöyle bir güzel uyku çekebilseydim ne güzel olurdu. Fakat sarhoşluk çok kötü bir şeydir. Bu hallere düşen bilir: Çatlayacak gibiydim! Öğleye doğru lojmanın kapısı çalındı. Sersem sepelek yataktan kalktım. Kapıyı açtım. Ümmü Gülsüm Teyze. “Evinin görebilir miyim?” demez mi? Bir öğretim yılı boyunca köyde hiçbir kadın evimin kapısını çalmamıştı. Yolda görsen bile başlarını çevirirlerdi. Âdet böyleydi. Cumhuriyet bayramı günü okulda açtığım öğrenci ürünlerinden oluşan sergiyi erkekler gezdikten sonra öğrencileri evlerine göndermiş, kadınların da sergiyi gezmeleri istediğim haberini göndermiştim. Onlar sergiyi gezerken tabii lojmana çekilmiştim... Ümmü Gülsüm Teyze’ye: “Hayır!” diyemedim. Buyur ettim! Lojman bir oturma odası, mutfak, tuvalet ve bir yatak odasından ibaretti. Oturma odasını görüp çıkacağını sanıyordum. Fakat o, lojmanın her tarafını kolağan etmeye başlamaz mı? Yatak odasına girdiğinde utançtan yerin dibine battım! Affederseniz, yatak ve yorgan, hatta odanın döşemesi gece çıkardıklarıyla berbat bir haldeydi! Ümmü Gülsüm Teyze, benim lojmanımı niçin görmek istemişti? Okuyucular gibi bunu ben de ancak tahmin edebilirim. İki yetişkin kız anası dul bir kadındı... Bunu, beni yerleştirmek için bu köye gelip birkaç köy evine de girip çıkan, sekiz on gün sonra dönen kız kardeşim Fatma’dan öğrenmiştim. Hatta bu konuda bütün kız kardeşlerin yaptığı gibi bana takılmıştı... Ümmü Gülsüm Teyze, evden çıkarken bir şey söyleme ihtiyacı duydu. Ne dese beğenirsiniz: “Gene de iyi!” İşte o “gene de” sözü yok mu? Bir insan hem bu kadar incelikli olur, hem de senin kusurunu ima eder. (19 Ekim 2016)